

Host

František Voldřich

HRDINOVÉ NIČEHO

František Voldřich

HRDINOVÉ NÍČEHO

Brno 2025

© František Voldřich, 2025

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2025 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2538-6 (PDF)

ISBN 978-80-275-2539-3 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2540-9 (MobiPocket)

Mojí nejmilejší Johance,
aby mi (ještě líp) rozuměla

1. kapitola

„За женщин!“ zvolal Rus, kopl do sebe vodku a pozvracel se. Nesnášel jsem ho. Nesnášel jsem je všechny.

A proč? Kazili to. Kazili moji představu o světě, moji představu o morálce. Devalvovali ji svými opileckými tirádami, neuváženými úlety bez špetky citu. Bez špetky citu, zato s notnou dávkou oplzlosti.

A tak jsem tam stál, uprostřed víru dění, a přece odtrženej, pozoroval a soudil. Pokrytecky soudil. Copak jsou všichni takoví? A proč mi to tak vadí, když jsem ještě nedávno byl úplně stejnej, ne-li horší?

Všechno bylo jinak, než jsem se zamiloval. Ale ne, nebojte se, není to žádná nechutně romantická love story. Právě naopak. I když nechutnej je ten příběh ažaž.

Ostatně stejně jako každěj jinej příběh o smrti.

Zatřásl jsem hlavou, jako bych místo myšlenek odháněl obtížnej hmyz. Nemělo smysl nad tím dumat, protestovat proti řádu věcí, kterej je jinej, než jsem si ho představoval. Radši jsem svoje ideály spláchnul odporou pálenkou, jako to tady dělal každěj už tak dlouho, až zapomněl, že kdy nějaký ideály měl. S nimi člověk stejně moc dlouho nevydržel.

Trochu to pomohlo, mlžnej opar mě přiblížil o kousek víc k lhostejnosti. Smrt básníka v přímým přenosu. Radši jsem chvíli počkal, než jsem měl jistotu, že účinek

alkoholu už nebude sílit, a pak tam poslal další. Chtěl jsem se opít, ale kontrolovaně. Potřeboval jsem získat kuráž a klidnou ruku, ale nemohl jsem si dovolit být namol jako Rus. Ten byl ale namol vždycky. To byla zase jeho strategie.

Další panák se mnou zamával o něco víc. Teplo se mi z žaludku pomalu šířilo do zbytku těla a já si najednou palčivě uvědomoval, jak mi hoří tváře. Chvilí jsem zvažoval, že už si další nedám, ale nakonec jsem vypil aspoň polovinu skleničky.

Dneska jsme šli na jeřáb. A já se ukrutně bál výšek.

Při tý představě jsem se mimoděk otrásl. Člověk by řekl, že si touhle dobou už dávno zvyknu, ale opak byl pravdou. Věděl jsem, že s každou výpravou napínám strunu štěstí k prasknutí víc a víc. Tohle mohlo dopadnout jen jedním způsobem a my všichni si to uvědomovali. Ani tak by nás ale nenapadlo toho nechat. Nemohli jsme. Na to jsme měli život až příliš rádi.

Paradox? Možná.

Radši jsem místo filozofování dorazil i zbytek toho mírnýho jedu a zamířil ke stolu. Brácha už tam seděl, na klíně mu trůnila trochu oplácaná holka a krouživými pohyby, který asi považovala za erotický, ho pod sebou drtila. Bylo to odporný.

Tohle byl zase Bráchův styl: holky. Rozptýlení. Už delší dobu sice měl svoje Zlatíčko, ale setrvali v „otevřeném vztahu“. Aspoň on to teda tvrdil. Nerozuměl jsem hodnotám, na jakých je otevřený vztah postavený, ale kdykoli jsem byl svědkem podobný situace, zvedal se mi z toho žaludek. Hlavně jsem ale nechápal, odkud se bere ten nekonečný zástup holek ochotných nabí-

nout mu svou večerní společnost bez vidiny společných zítřků. Jasně, je pravda, že Brácha byl navzdory menšímu vzrůstu prvoplánověj hezoun, vždycky pečlivě upravenej a stylově oblečeněj, ale copak to stačilo?

Štvalo mě to o to víc, že mně to s holkama s takovou lehkostí nikdy nešlo. A že jsem se snažil.

„Jdeme?“ zeptal jsem se, abych na sebe upoutal pozornost, byť jsem věděl, že ještě není čas.

Brácha se na mě významně zašklebil a hladověj pohled mu přitom zalítl k záchodům. Bylo nad slunce jasný, co mi chce naznačit, ale okázale jsem to ignoroval. Holka ze mě byla trochu nesvá. Nejspíš jsem narušil její představu, ve který byla hlavní postavou romantickýho filmu, a ve zbořenejch kulisách se snad i zastyděla.

„Jestli brzo nevyrazíme, Rus se uchlastá,“ pokračoval jsem a ledabyly usrkł pálenku. Dával jsem si přitom záležet, abych jí do pusy nabral co možná nejmíň. Ještě pořád mi najížděl předchozí panák, ale skleničku jsem si samozřejmě doplnil. Jinak by mi Rus dolil svoji vodku a to byla ještě daleko nechutnější břečka. Holka konečně pochopila, že neustoupím její touze udělat rozhodnutí, kterýho bude ráno litovat, a po ostentativně vášnivým polibku se odporoučela. Možná jsem ji přecenil a přece jen se nezastyděla.

Brácha se sice chvíli tvářil rozmrzele, zatímco koukal na její pohupující se (a jízlivě se mi chce dodat rozbredlej) zadek, s prvním lokem z flašky bez etikety ho to ale přešlo.

Myslím, že on ani nepřemýšlel nad tím, kolik toho pije. Byl z nás čtyř nejspíš jedinej, kterej to fakt měl v sobě. Jedinej, kdo skutečně žil okamžikem. My ostatní

ho vlastně jen s částečným úspěchem napodobovali. Napadlo mě, jestli to nějak nesouviselo s tím, že z nás byl nejstarší — třicítka mu pomalu klepala na dveře.

„Fakt chceš jít?“ zeptal se, i když mu muselo být jasné, co odpovím. Asi mi jen chtěl pomoci se vyhecovat, ale mě to spíš naštválo.

„Kdybych nechtěl, tak nejdu. Ale venku už je docela kosa a bude to horší.“

Provrtal mě pohledem. Neuhnul jsem.

„Máš pravdu,“ usoudil nakonec. „Tak já řeknu klukům.“

„Klukům“ znamenalo Rusovi a Švábovi. *Bylo nás pět*, uvědomil jsem si hoře. Chemik už to měl za sebou. Ostatní to však neodradilo. Sem tam se k nám na akci dokonce přidal někdo z venku, ale obvykle se už znovu neobjevil. Ten, kdo to dělal z nesprávných důvodů, vždycky odpadl.

Díval jsem se za Bráchou, jak ke Švábovi tiše promlouvá. Šváb jsme mu říkali odjakživa a švába nápadně připomínal, takže vlastně ani nevím, jak se ve skutečnosti jmenoval. Nezáleželo na tom. Hrbil se nad svojí sklenicí, se zády-krovkami ohnutými do perfektního oblouku, stranou od ostatních a oči mu nebezpečně svítily. Těšil se.

Zmetek. Byl to jeho nápad.

Něco ve vzduchu se náraz změnilo a atmosféru naplnilo neurčitý očekávání. Viděl jsem, jaký pohledy na nás ostatní vrhají, ale už dávno jsem si na ně zvykl. Moc jsem je nevnímal. To Rus se v nich přímo koupal. Miloval pozornost.

A pozornosti jsme dostávali pozhnaně. Zvlášť s ohledem na to, že nikdo z nás jinak vesměs nic neuměl ani

v ničem nevynikal. Někteří nás odsuzovali, jiní nepokrytě obdivovali, další záviděli. Ať tak, či onak, každý na nás měl názor. Obvykle dost vyhraněnej názor. Nejednou jsme se kvůli tomu dostali do potyčky a nejednou se zase díky tomu z jiný potyčky dostali se zdravou kůží.

No a pak tu byly holky. Ty na nás letěly a to bylo samozřejmě pro spoustu rádoby machů v místnosti těžko skousnutelný. Právě kvůli tomu nám občas chtěli dát co proto. Lhal bych, kdybych tvrdil, že jsem to částečně nedělal právě kvůli holkám. Bylo o tolik jednodušší je lovit po akci než jen tak. Za to ale mohl především efekt, kterej akce měla na mě a moje sebevědomí. Bohužel jen krátkodobě.

Zvedl jsem se a beze slova zamířil ke dveřím. Věděl jsem, že mě ostatní dřív nebo později napodobí. Mohl jsem klidně počkat, ale líbilo se mi tvářit se jako vůdce skupiny a vůbec náš odchod dramatizovat. Ani ne tak kvůli ostatním jako kvůli sobě. Dneska jsem to ale dělal spíš ze zvyku. Fakt jsem se bál.

Chladnej vzduch mě nabudil. Na ulici těžkopádně seděla mlha a kromě tlumenejch ozvěn zábavy, doléhajících sem ze dveří za mnou, bylo široko daleko liduprázdno. Město spalo. Otřásl jsem se nejen zimou a ruce vrazil do kapes. Na konec října byla fakt kosa. Naštěstí sice nemrzlo, ale vzdušná vlhkost byla vlezlejší než finanční poradci. Udržet v teple prsty bylo zásadní.

Loudavě jsem přešel ulici, a zatímco jsem se zbavoval nadbytečnejch tekutin, pozoroval jsem svůj rozmazanej odraz ve výloze předraženýho obchodu s údajně zdravou výživou. Kdykoli jsem byl opilej, připadalo mi zvláštní pozorovat sám sebe. Jako by mi pohled oplácel někdo cizí.

Někdo, koho ani nepoznávám. Oblečenej v laciný černý bundě a modrejch džínách, krátký hnědý vlasy rozčuchaný a neupravený, řídký strniště jako mráz na hově, malý, ale pronikavý oči sedící trochu moc blízko sebe...

Copak mohl být tenhle týpek já? Vypadal tak obyčejně a nevýrazně. Tak normálně. Ničím nepřipomínal hlavního hrdinu, kterýho představoval v mém životě. Zapitvořil jsem se na něj, oklepal a zapnul poklopec. Dokonale mě napodobil, jako by se mi tiše vysmíval.

Ozvalo se zaskřípění a hluk z hospody na chvíli ziskal na hlasitosti, než ho prásknutí dveří zase utnulo. Byl to Šváb. Ani on nebyl nijak výraznej. Ba právě naopak, štíhlá šedá myš. Trochu divná myš. Dokonce i hadry měl sepraný, takže jejich barvy pomalu konvergovaly právě k šedivý. Černej batoh, ze kterýho trčelo plno popruhů a přezek, měl jako vždycky na zádech. Kdoví, co v něm pořád tahal. Ale nikdy ho neodkládal. Nikdy.

Jen pár minut po něm vyšel z putyky Brácha (nejspíš po dalším francouzským loučení se slečnou měla-bys-míň-žrát-a-víc-cvičit) a na závěr Rus, jak jinak než s panákem vodky v ruce. V jeho pazourech vypadala sklenička jako klasická půldecka, ale moc dobře jsem věděl, že je to stakan s dvojnásobným objemem. Nosil ho s sebou všude, protože malej panák, jak tomu říkal on, akorát „polechtá a rozdráždí“. Nevím, jestli za jeho bohatýrskou výdrž mohla hromotlucká postava, původ nebo extenzivní trénink. Nejspíš všechno dohromady.

Vyměnili jsme si pohledy a mlčky vyrazili. Dokonce i Rus jako by vystřízlivěl. To já měl ke střízlivosti daleko. V tu chvíli jsem si nebyl jistej, jestli je to dobře, nebo špatně.

Po pěti minutách pochodu jsme se ocitli ve Vítkovském tunelu. Mířili jsme na Karlín. Tam se právě stavěly další předdražený králíkárný, ve kterých budou tisíce lidí denně trávit svůj čas před obrazovkami, dělat práci, co je sere, mezi lidmi, který nemůžou vystát... a to všechno jen proto, aby mohli uměle zvyšovat už tak absurdně vysokou úroveň komfortu, ve kterém žijí. Přistupovali jsme k nim s opovržením, který si snad ani nezasloužili. Nakonec, jen díky nim jsme mohli žít a zahazovat svoje životy přesně tak, jak jsme to dělali.

No, ani to nebyla zas tak úplně pravda. Konzultantský firmy mohl za pilíř civilizace považovat snad jen hloupější prvák na ekonomce. Pleonasmus zamýšlen — moje tupá tlustá třídní by měla z mojích znalostí figur a tropů radost. Z týchle aliterace už asi menší.

Vylezli jsme v Thámově ulici a já zahlídl Rusův pohled, který se automaticky stočil k hospodě nalevo. Ach jo, fakt jsem neměl náladu se s ním dohadovat, jestli si nedáme na cestu ještě jednoho panáčka. Kupodivu si ale jen olízl rty a naštěstí nic neříkal. Pokračovali jsme pořád rovně, až jsme minuli Křižíkovu. Mohlo už být kolem druhý nebo třetí ranní, ale tady se stejně pohybovalo několik individuů. Většinou to byli fetišáci, ale pár obyčejnejch alkoholiků by se taky našlo. Aspoň soudě podle toho, že jeden z nich zdráhavě pozdravil Rusa, který byl mezi nimi něco jako celebrita. Vlastně celá jeho alkopartička, ve který se dali dohromady čtyři snad největší notorici v Praze.

Ostatní se nám šouravě klidili z cesty. Bylo to rozumný, nebyli jsme jediná pochybná skupinka, která v noci křižovala Prahu. V dnešní době se dalo narazit na pestrou

paletu deviantů. A většina partiček měla, kulantně řečeno, kladnej vztah k násilí.

S Bráchou jsme těmhle pouličním bojovníkům provokativně přezdívali rváčci. Několikrát jsme za to dostali přes hubu, ale mnohem častěji se nám povedlo utéct a jen je hezky rozškádlit. Byli směšní, ale stejně bych se nerad ocitl v kůži toho, kdo na ně narazil po nás. Něco mi říká, že tihle omezenci se rádi mstí.

Větší hrůzu budili smrtáci. Těm jsme se nesmáli. Vlastně jsme je bohudík ani nepotkávali. Většinou si sice na paškál brali bezdomovce, ale na rozdíl od rváčků nekončili ve chvíli, kdy jejich oběť upadla do bezvědomí. Někdy člověka chladnokrevně umlátili k smrti a podle nepotvrzených klepů potom s mrtvolou dokonce blbli a náramně se u toho bavili. Nejspíš jim rodiče před spaním předčítali Mechanickéj pomeranč.

Byli to tři kluci z policejní akademie.

Potom tu byli sprejeři. Ty jsem měl nejradši a byli nám vlastně nejpodobnější. Prostě si hledali neobyčejný dobrodružství v něčem obyčejným. Chtěli něco cítit v emočně plochým světě, ale nechtěli kvůli tomu nikomu jinému ubližovat. Maximálně mu neškodně pomalovat jeho věci.

A takovejch partiček bylo spoustu. To byl svět, ve kterým jsme žili. Svět bez cíle a perspektivy. Teda aspoň pro nás. Většina lidí byla normálních, žila normální životy a normálně umírala v normálním světě. Jenže kdo určuje normu, zdegenerovaná většina? Ale prosím vás.

Na Rohanským nábřeží jsme zahrnuli doleva a v tu ránu jsme ho uviděli. Mimoděk jsem zadržel dech. Váha

těla spočívající na mejch kolenou mi najednou připadala dvojnásobná, až jsem zatoužil ulevit jim a plácnout sebou na zem.

„Terex CTT tři sta třicet dva... šestnáct,“ zašeptal Šváb. Netušil jsem, co to mele. Nikdo se ho nezeptal. Zrak jsme upírali na to obrovský monstrum před námi.

Nemohl jsem od něj odtrhnout pohled, ale čím dýl jsem se díval, tím horší to bylo. Snažil jsem se nepanikařit. Moc se mi to nedařilo.

Kurva, kurva, kurva!

Když vám někdo řekne, ať si představíte sto metrů, nejspíš si vybavíte atletickéj ovál. Je ale něco úplně jinýho, když se ze země zničehonic zvedá kolmo vzhůru sto dvacet metrů vysoká věž z chladnejch kovovejch trubek a jen si tak tiše skučí, jak se o ni rozbíjí vítr.

A když je váš další plán na tuhle věž vylézt.

Trpce jsem si uvědomil, že alkohol ze mě zatím trochu vyprchal. Tohle jsem nemohl zvládnout. Tohle jsme nikdo nemohli zvládnout. Bylo to šílenství.

Notnou chvíli jsme zůstali stát, hlavy zvrácený dozadu a pozorovali ten kolos drápající se k mrakům. Ticho přerušil až Rus, když začal chcát uprostřed chodníku. Byl to fakt tatar, ale trochu mě tím uklidnil. Jestli tu má dneska někdo zařvat, svoje peníze bych vsadil na něj. Tolik štěstí nemůže mít ani sibiřskej mužik.

Napětí ze vzduchu nezmizelo, ale moment prvotního zděšení pominul. Pokračovali jsme.

Zatímco jsme se kradli blíž ke stavebnímu plotu z jednolitýho kusu plechu, tělo se mi plnilo adrenalinem. Jestliže mě při prvním pohledu na jeřáb přepadávala panika, teď s každým nejistým krokem na gumovejch nohách

rostlo nebezpečí, že se prostě složím. Ve spáncích mi tepalo a moje pohyby ztrácely na koordinovanosti, jako bych to snad ani nebyl já, kdo končetiny ovládá. Srdce jelo na plnej výkon v pudovém očekávání boje nebo úteku, což bylo v absolutním rozporu s naší situací, která vyžadovala diskrétnost.

Staveniště mělo trvalou ochranku. Nikdo samozřejmě nečekal, že by se kdokoli vážně chtěl vloupat dovnitř a ukrást pár betonových bloků, ale stejně na podobných místech bývaly kamery a nezřídka kdy i hlídač. Možná jen nestáli o santusáky.

Narazili jsme si kapuce a dokola obcházelí celej plot. Šváb měl sice oblast zmapovanou, ale nikdy nebylo od věci ověřit si aktuální stav. Během čtvrt hodiny jsme obkroužili celej areál. Na jednom místě nebyly spojnice mezi plotama zašroubovaný. Přesvědčili jsme se, že nikdo nejde, potom Šváb s Bráchou jednoduše nadzvedli celej díl plotu z otvoru v betonový tvárnici a vytvořili úzkej průchod, kterým jsme se postupně všichni čtyři protáhli.

Netrvalo to ani minutu, ale zdálo se mi to jako věčnost. Ani jsem si neuvědomil, že jsem ruce v kapsách křečovitě svíral v pěst, až mi svaly na předloktí znecitlivěly. V duchu jsem si za to pořádně vypílal.

Kluci potom vrátili plot na místo a po narušitelích nezůstala ani stopa. Tolik ke kvalitě zabezpečení: bylo na hovno. Dokonalej zločin.

Sotva jsme se ocitli uvnitř, atmosféra ještě zhoustla. Pořád jsme nemluvili. Dobrodružství i strach prožíval každej ve své hlavě. Ta moje se div nerozskočila, jak moc jsem se bál. Příznávám, takový tvrzení je tvrdej

eufemismus. Ve skutečnosti jsem byl totiž úplně posranej. Toužil jsem jenom po jednom: abych už měl tohle všechno za sebou. Kdybych měl trochu víc odvahy, už dávno bych to otočil.

Další paradox? Možná. Nebo jen rozdílná tolerance pro různý druhy strachu.

Krčili jsme se ve stínu plotu. Dýchal jsem jen mělce a každěj zvuk vnímal jako mnohem hlasitější a výhrůžnější. Oči mi samovolně tékaly sem a tam a neobvykle ostře zaznamenávaly okolí.

Vzpomněl jsem si na naše výpravy s Bráchou, když jsme byli ještě děti. Prdelákov, ve kterým jsme vyrostli, jsme měli dokonale prošmejděnej. Nebyla jediná zahrada, opuštěná stodola nebo chata, kterou bychom důkladně neprolezli. Podobný pocity jsem zažíval, kdykoli jsme se vloupávali na zakázaný území. Možná právě kvůli nim jsme i dnes toužili po dobrodružství namísto komfortu.

Nebo jsme možná jen byli ztracení.

Staveniště bylo plný strojů. Dělníci je nechali na místě, jako by se měli každou chvíli vrátit a pokračovat v práci. Byl jsem si vcelku jistej, že bychom v kabinách našli i klíčky od zapalování. Jak slepá byla jejich důvěra v zámky, ploty, kamery a hlídače stojící mezi jejich rajonem a světem tam venku.

S nelibostí jsem si všiml, že zem je rozbahněná. Ne snad, že bych se štítil trošky bláta, ale zablácený boty měly nepříjemnou vlastnost. Klouzaly. To by byla fakt smrt hodná Darwinovy ceny.

Obezřetně jsme se vyplížili ze skryše a krok za krokem se sunuli vpřed. Nebylo těžký se skrývat. Areál byl jen chabě osvětlenej a stavební stroje a materiál poskytovaly

množství úkrytů ve stínu. Částečně nás navíc kryla i řídká mlha. Přesto jsme co chvíli zastavovali a naslouchali, ale na pozemku bylo mrtvo. Snad brzo nebude moc do slovně.

Rozhlídnout se, nadechnout a poklusem přeběhnout osvětlenou rovinku. Přikrčit se ve stínu u korby nákladáku. Zklidnit dech, rozhlídnout se a znovu vyběhnout.

Asi za deset minut jsme se ocitli kousek od jeřábu. Žádný další úkryty už kolem nebyly. Odsud už cesta vedla jen kolmo vzhůru. Tak nějak jsem podvědomě (a co si budu nalhávat, i vědomě) doufal, že se až sem nedostaneme.

„Polezu vnějškem,“ sykl Brácha a Šváb jen přikývl. Rus se podíval na Bráchu, na mě, pokrčil rameny a taky kývl hlavou.

A já se málem pozvracel.

Napadlo mě, že Ona už určitě dávno spí. Jestli spadnu, nedozví se to minimálně do rána. Jestli se na to vykašlu, nemusí se to dozvědět nikdy...

Zaplašil jsem tyhle myšlenky a vrátil se do přítomnosti. V buňce hlídače se svítilo a my se teď nacházeli v kritický části. Do téhle chvíle jsme se mohli vymluvit prakticky na cokoli nebo dokonce zdrhnout, ale jakmile začneme lézt nahoru, nebude cesty zpět.

„Jdeme,“ řekl jsem důrazně, než jsem si to stačil rozmyslet, a vyrazil. Věděl jsem, že kluci jsou mi v patách, i když jsem je neviděl ani neslyšel. V uších mi hučela krev a do očí stékal pot, přestože noc byla chladná. Ruce se mi v kapsách taky potily, ale vytáhnout jsem si je zatím netroufal. Bylo mi horko, a přece jsem se trásl od hlavy k patě. Vlastní tělo mě odrazovalo od toho, co jsem se

právě chystal udělat. Naštěstí jsem věřil v nadřazenost ducha nad hmotou. Nijak zvlášť jsem ale neprahnul tezi otestovat v praxi.

Půdorys věže jeřábu měl tvar čtverce o délce strany asi půltřetího metru. Vybral jsem si tu nejvzdálenější a začal šplhat, abych se co nejrychleji dostal mimo zorný pole hlídače. Ne že by se díval. Snažil jsem se moc nepřemýšlet nad tím, co dělám. Nepřemýšlet, nezírat dolů a neudělat chybu. S prvníma dvěma mi pomáhal alkohol, to třetí naopak ztěžoval.

Asi víte, jak takovej jeřáb vypadá, ale možná jste si ho nikdy neprohlíželi. Tak až příště kolem nějakýho půjdete, podívejte se na něj pořádně. A představte si, že tam jste vy. Jestli vás nepřepadne závrať, nejspíš je někde něco špatně.

Nebo jsem jen já malá fňukna.

Žebrování vnější stěny připomíná klikatou čáru na zádech zmije. Celej jeřáb je modulární, poskládaný z kvádrů jako z kostek lega. Nejdůležitější jsou rohový nosníky. To jsou vlastně dvě maličké čtvercové podstavy spojený traverzou, která při pohledu shora připomíná písmeno H. Tam, kde na sebe dva díly dosedají, je tak traverza přehrazená touhle vyplněnou podstavou.

Je to kousek železa, nic víc, ale ten kousek se dá použít jako opora pro nohu. Díky tomu člověk nemusí lézt relativně bezpečně po žebříku uvnitř konstrukce, ale může si výstup udělat těžší a nebezpečnější. Zkurvený podstavy. Být od sebe o půl metru dál, výstup vnějškem by nepřipadal v úvahu.

Šlo to pomalu. Levá noha na šikmou spojnici, pravá na stup v traverze, přitáhnout se rukama, levá noha

k pravý, pravá nahoru. Levá noha na šikmou spojnici, pravá na stup v traverze, přitáhnout se rukama, levá noha k pravý, pravá nahoru. A znovu. Nic jinýho jsem v hlavě neměl. I moje tělo jako by konečně pochopilo, že musí spolupracovat, jestli to společně máme přežít. Mechanicky jsem se posouval píd' za pídí a ani neregistroval, že na všech sousedních stranách lezou kluci. Zajímalo by mě, co by si někdo řekl, kdyby nás zahlídl. Rád bych si myslel, že by nás považoval za superhrdiny nebo aspoň tajný agenty.

Brzo jsem začal za ostatními zaostávat, ale ani toho jsem si naštěstí nevšiml. Zato jsem si uvědomil, že konstrukce potemněla: dostal jsem se nad úroveň lamp. Vzhledem k tomu, že se žádnéj poplach doteď neozval, byli jsme z obliga. Když je člověk nad hlavami ostatních, je prakticky neviditelný. Nikdo se nepodívá nahoru.

Později mě takhle skutečnost zachránil před kolosálním průserem.

Ruce mi mrzly a prsty pomalu ztrácely cit. To jsem vnímal intenzivně. Čekal mě ale větší problém. Stalo se to ve chvíli, kdy už mi připadalo, že se mi pohyby naprosto zautomatizovaly. Špičku pravý boty jsem na podstavu nezastrčil až na doraz. Jen nepatrná chyba, ale víc není potřeba...

Gumová podrážka tenisky mi po hladkém kovovém stupu sjela a zanechala za sebou jen blátivou stopu. Pod ním nebylo nic, o co bych se mohl opřít. Zkurvený bláto. Jako bych to neříkal.

Naštěstí jsem se něčeho takovýho tak moc bál, že jsem se oběma rukama držel dostatečně pevně, takže přestože se mi nohy zhouply do prázdna, udržel

jsem se. Tak tak jsem našel oporu pro nohy, než jsem propadl panice. Ruce se mi hrůzou nekontrolovatelně roztráslly a ve spáncích mi tepalo, jak se srdce očividně rozhodlo stihnout toho co nejvíc, než tady zařvu.

Dopřál jsem si jen kratičkou pauzu, než přestanu lapat po vzduchu. Potom jsem ve výstupu tvrdošíjně pokračoval. Tohle nebyl ten správný čas ani místo na odpočinek.

Levá noha na šikmou spojnici, pravá na stup v traverze, přitáhnout se rukama, levá noha k pravý, pravá nahoru. Zas a znovu. Soustředil jsem se na pohyb a na dech, kterej se mi povážlivě zkracoval.

Nebýt alkoholu, tohle bych nezvládl. Představa lidského těla vrženého z takový výšky by jinak už dávno nahlodala moje odhodlání. Na to jsem ale v tuhle chvíli bohudík neměl mozkovou kapacitu. To je vlastně málo docenovanéj účinek alkoholu: pozornost člověka se v reakci na omezení kognitivních schopností zúží často jen na jedinou věc. Většinou to vede jen k tomu, že zapomenete z hospody psát své milé, ale teď mě to doslova drželo při životě.

V tu chvíli jsem tam byl. Tam nahoře, na traverze, který jsem se dotýkal jen prokřehlými konečky prstů a špičkami bot. Jen pár centimetrů čtverečních kontaktu s jeřábem a hluboká propast pode mnou. Hluboko pode mnou, ale přesto tak blízko.

Nic víc neexistovalo. Ani nemohlo existovat. Pravda je taková, že když je smrt tak blízko, člověk nemyslí na své blízký. Nemyslel jsem ani na Ni. Nemyslel jsem na sebe. Když nad tím tak přemýšlím, nemyslel jsem snad vůbec na nic. Můj mozek se soustředil na rutinní pohyb,

kteřej mě měl udržet naživu, a dělal to zdánlivě bezmyšlenkovitě.

A o tom to celý bylo.

Málem jsem si ani nevšiml, že kluci přestali lézt a zastavili na plošině uvnitř konstrukce. Ty oddělovaly jednotlivý žebříky, aby mohli jeřábníci po cestě nahoru odpočívat a v případě selhání jištění jim nehrozil pád z takový výšky.

Slezl jsem k nim a ruce ihned vrazil do kapes. Vůbec jsem v nich neměl cit a ohnout je se mi dařilo jen s obtížemi. Lézt nahoru byl nerozum, lézt v tuhle roční dobu sebevražda.

Dovolil jsem si rychlej pohled dolů. Obrovský stroje, v jejichž stínu jsme se ukrývali, odsud působily jako dětský hračky. Byli jsme asi ve třetině, nicméně už teď se nám nabízel výhled nejen na celý staveniště, ale i na celou čtvrť. Sto dvacet metrů je fakt kurevský hodně.

Nemluvili jsme. Nebylo o čem. Krátká pauza pomohla dostat z předloktí nahromaděnou kyselinu mléčnou, ale zase poskytla příležitost chladu, kterej z potu rychle vytvářel nebezpečnej problém. Nesměli jsme se zdržovat.

Asi po pěti minutách vyrazil Šváb, za ním Brácha a nakonec já s Rusem. Srdce se mi zhouplo, když jsem se přiblížil k okraji, naklonil se přes něj a opustil tak relativní bezpečí vnitřku konstrukce. Kromě zuřivý tepovky mě ale adrenalin udržoval zvláště odpojenýho od vlastního těla. Jako by se všechno odehrávalo jen v hlavě, zatímco končetiny rutinně pracovaly.

Levá noha na šikmou spojnici, pravá na stup v traverze, přitáhnout se rukama, levá noha k pravý, pravá nahoru. Metr za metrem výš, metr za metrem blíž ke smrti.

Odpočívali jsme ještě třikrát, pokaždý o něco dýl než předtím. A pak jsme tam najednou byli, na plošině přímo pod kabinou. Endorfiny se vyplavovaly do krve a mísily se s potoky adrenalinu. Třásl jsem se zimou, fyzickým vypětím i tím pocitem, že dokážu cokoli. Na chvíli mě to přemohlo a já musel s úsměvem od ucha k uchu klesnout na kolena, než se mi hlava přestane točit jako na centrifuze.

Tentokrát už jsme nemlčeli. Smáli jsme se, poplácávali se po zádech a rozhlíželi se do všech stran.

„Ty vole,“ opakovali jsme rozechvělými hlasy pořád dokola, protože víc se k tomu říct nedalo. Město, který jsme měli jako na dlani, nám patřilo. Žádná překážka nebyla dost vysoká, abychom ji nezdolali, žádnéj problém pro nás nebyl neřešitelný. Byli jsme pány svých životů, pány celého světa. Nepřemožitelný. Nezranitelný. Nesmrtelný.

Zmrzlý, namožený a psychicky vyždímaný, ale nesmrtelný.

Z týhle výšky vypadala Praha tak maličkatá, až se zdálo neuvěřitelný, že se tam dole za silnými zdmi skrývá před temnou nocí přes milion lidí. Dokonce i ikonický karlínský skoromrakodrapy byly oproti jeřábu sotva poloviční. Bílý chomáčky mlhy tomu všemu dodávaly až pohádkovej ráz, což ostře kontrastovalo s pocity, který jsme během dnešní noci zakoušeli.

Nepochyboval jsem, že dolů polezeme všichni po žebříku. Oproti tomu, co jsme měli za sebou, by to měla být hračka. Přesto jsem se nedokázal úplně uvolnit a dobře jsem věděl, že dokud nebudu stát nohama na pevný zemi, nervozita nezmizí. Jeřáb se navíc povážlivě kýval.

Plošina, na který jsme radostně křepčili, byla o něco širší než nosná věž. Když jsem si toho všiml, poznal jsem, co musím udělat v další chvíli. Bylo to, jako když člověk vidí ostrov na moři, kam prostě musí doplavat, když vidí horu, na kterou musí vylézt, nebo když spatří holku, kterou za každou cenu musí dostat do postele.

Přelezl jsem zábradlí a ocitl se tak nad převisem čelem k ostatním. Zastavil jsem se, aby se mi trochu zklidnilo srdce, ale mělo to přesně opačnej účinek. Nemohl jsem to protahovat. Jestli jsem se toho měl odvážit, tak jediné teď, dokud surfuju na rozbouřený vlně euforie. Všiml jsem si ještě Švába, jak do mě zapíchl pohled, a potom jsem přestal vnímat. Pomalu jsem se přikrčil, chytil se prostřední příčky zábradlí a spustil nohy.

Co se člověku honí hlavou, když visí sto metrů nad zemí? Nic moc. První myšlenka, která mě napadla, bylo pustit se. Jak málo by stačilo, abych se zřítíl. Jen uvolnit stisk prstů a celá moje existence by skončila v hrubém objetí betonu. Vlastně nebylo třeba udělat vůbec nic, pouze se přestat držet. Přestat vzdorovat smrti.

Život je hrozně křehká a pomíjivá věc. A přece na něm tak lpíme.

Nevím, jak dlouho jsem visel, ale když jsem se konečně vrátil na platformu, nemohl jsem už ten stres vystát. Potřeboval jsem nutně dolů. Nemluvě o tom, že pozorovat někoho, jak riskuje svůj život, mě naplňovalo větší úzkostí než ho riskovat sám. Nad vlastním tělem jsem měl kontrolu, nad ostatními nikoli. A minimálně Brácha můj kousek napodobí, o tom jsem nepochyboval. Ani za nic jsem toho nechtěl být svědkem. Dneska už toho bylo ažaž.

„Počkám dole, je mi zima,“ řekl jsem a zahájil sestup po žebříku. Konečně to na mě všechno dolíhalo a já začínal panikařit. Člověk dokáže vzdorovat tak intenzivnímu strachu jen omezenou dobu.

Překotně jsem slejzal příčku za příčkou a marně se snažil krotit, abych se v tom zběsilým úprku nedopustil zbrklý chyby. Nebyl důvod takhle spěchat a riskovat, ale já už prostě sakra chtěl být dole.

Asi v polovině mi začalo připadat, že už nejsem tak vysoko. Když jsem byl jen asi dvacet metrů nad zemí, přišlo mi to už vcelku bezpečný. Zvláštní, jak moc dokáže perspektiva krátkodobě posunout vnímání.

Patnáct metrů, deset, pět. Zbýval poslední žebřík. Zastavil jsem se, jako bych narazil do stěny, do stěny ticha. Ticho. Město bylo lhostejný vůči našemu hazardu. Kdyby někdo z nás spadl, odpoví mu zase jen ticho. Stejně jako když umřel Chemik. V tu chvíli, kdy na úzký traverze zavrávorál a šlápl do prázdna, nám to tak sice nepřipadalo, ale nestalo se nic. Jen prostě najednou nebyl. Utekli jsme a život pokračoval dál, jako by se nikdy nic nestalo.

Ticho. Narušovalo ho jen lehký vrzání kovový konstrukce, jak po ní někdo další sestupoval. Musel jsem si sednout. Uvědomil jsem si, že mi z očí kapou slzy. Nebyly to slzy štěstí ani smutku, jen způsob, jak se mozek vypořádával s přetlakem intenzivních emocí, kterým byl v poslední hodině vystaven. Když jsem se trochu sebral, slezl jsem posledních pár metrů a konečně se znovu postavil na zabahněnou zem.

Vítal jsem bahno, který jsem zdánlivě před celou věčností proklínal. Byl jsem dole. A byl jsem naživu. Na ničem jiným nezáleželo.

Ale proč? Proč tohle všechno? Přesně kvůli tomuhle pocitu. Protože když jste to přežili, žili jste, zatímco zbytek času jste ve skutečnosti jen přežívali.

Postavit se smrti, to byl náš recept na život.

Do hospody jsme se vrátili za svítání, ale párty jsme našli v plném proudu. Bylo tu ještě víc lidí, než když jsme odcházeli. Nepřekvapilo mě to, bylo to takhle pokaždý. Všechny zajímalo, kolik se nás vrátí. Některým se ulevilo, že nás vidí všechny, jiní nás pozorovali se špatně skrývaným zklamáním. Tak, či onak, všechny oči se upíraly naším směrem. A my se hráli na výsluní jejich pomíjivý přízně.

„Byla to úplná chujovina,“ dolehl ke mně Rusův vychlastanej baryton. Kouknul jsem jeho směrem. Zrovna hučel do drobný blondýnky, kterou jsem tu viděl prvně, a přehnaně u toho gestikuloval, až před ním muse-la chvílemi uhýbat. Nevadilo jí to. Soudě podle lehce skousnutýho spodního rtu, bradavek laškovně se rýsujících pod tílkem a oddanýho výrazu ve tváři jí navíc bylo úplně jedno, co říká. Ona už se dávno rozhodla, že mu dá.

Přál jsem mu to. Poslouchat jejich námluvy jsem ale nepotřeboval, a tak jsem zamířil k výčepu a pro jistotu vytáhl mobil, aby nikoho nenapadlo přijít se se mnou bavit. Neměl jsem dneska náladu se před někým vyta-hovat. Byl to až příliš silnej zážitek, potřeboval jsem ho nejdřív zpracovat sám.

Endorfiny mi sice ještě pořád dojížděly, ale už ne dost silně, aby potlačily hlas rozumu, kterej se čím dál vehe-mentněji hlásil o slovo. Dnes večer jsem málem umřel.

Dnes večer jsem *dobrovolně* málem umřel. A to na tom bylo nejhorší.

Hodil jsem do sebe panáka, a během minuty tak najel na předchozí hladinku. Byl jsem rád, pod vlivem se přemýšlelo líp. Nic nedokázalo filtrovat nedůležitý šum od skutečně podstatného jako opilej mozek. A v tom mém teď byla jedna jediná myšlenka: Ona.

Přemýšlet o smrti bylo jiný, když jsem teď měl pro co žít. Zdálo se mi to pošetilý. Proč zbytečně riskovat život? Jenže jsem byl v pasti. Věděl jsem, že to není zbytečný. Právě naopak. Patří to ke mně. Vždyť i díky tomu se do mě zamilovala, ačkoli by se zapříisahala, že to není pravda. Tahle moje část byla jing k jejímu jangu. Podvědomě netoužila po klidu a bezpečí, toho kolem sebe měla přehršel. Chtěla někoho, kdo do vztahu přinese trochu vzrušení a nepředvídatelnosti, ne hodnýho kluka, kterej by ji po pár měsících unudil k smrti. A teď fakt nemyslím to, že občas vylezu na jeřáb, ale povahu a přístup k životu, který mě k tomu vedou.

Aspoň doufám. Určitě, musí to tak být. Jinak by si se mnou nikdy nezačala.

À propos, dokázal bych vůbec přestat? Vždyť i fetišáci se plány na abstinenci nejlíp střeďují bezprostředně po tom, co si dá dávku. Bylo to poprvý, co jsem se po akci cítil takhle rozpolceně, a nebyla to žádná sláva.

„Ráno moudřejší večera,“ ucedil jsem suše a ožral se jako Rus.

2. kapitola

Pondělí. Nesnáším pondělí. Já vím, já vím. Zní to trapně. Nikdo přece nemá rád začátek pracovního týdne. Ani Garfield ne. Jenže pro mě v tom bylo něco víc. Definitivní důkaz, že pomijivá svoboda pátečního večera je pryč a teď je zase potřeba být platným členem společnosti. Nahodit fasádu, a ne na ni lézt.

Protože ta kancelářská smetánka, kterou jsem ještě o víkendu opovrhoval, v pondělí získala tváře a jména. Byli to moji kolegové. Pokrytecký, co?

Nechal jsem budík zvonit a odšoural se do koupelny. Celá ranní rutina mi zabrala devět minut a ani o vteřinu víc. Kdybych si totiž býval dopřál luxus delšího jitra, prostě bych se na všechno vysral a zůstal doma. Ostatně nebylo by to poprvý.

S očima pořád ještě zalepenýma nějakým sajrajtem jsem schody sbíhal po dvou. Bydlel jsem ve třetím patře v takový tmavý komůrce, za kterou si nenažraná domácí účtovala asi desítku plus poplatky. Ale to jsem holt měl za to, že jsem se nenarodil o třicet let dřív — moje největší finanční chyba. Takhle jsem si za nájem nemohl dovolit dávat o moc víc než tu desítku.

Desítku neboli tejden mýho života. Tejden, kterej obětuju sezením na místě, kde nechci být, obklopenej lidma, který mi jsou přinejlepším lhostejní a kteří to cítí

stejně jako já, zatímco si s falešným úsměvem vyprávíme svoje mdlý víkendový zážitky. Někteří z nás proto, že svůj osobní život filtrujeme — někteří proto, že jejich život je i ve skutečnosti k uzoufání nudnej.

Nebylo těžký poznat, kdo je kdo.

Ve vchodových dveřích jsem se tak tak nesrazil se sousedkou z prvního patra, která se zrovna udýchaná vracela z nákupu. Myslím, že v domě bydlela ze všech jeho obyvatel nejdýl. Rozhodně nejdýl chodila po tomhle světě.

Nemusel jsem ji přemlouvát dlouho, než mi tašku plnou mandarinek za devětadvacet devadesát svěřila a já s jejím pokladem vyběhl zpátky nahoru. Zas tak moc jsem stejně nespěchal, vždyť to byla jenom práce. Měl jsem tu stařenku docela rád. Zažila těžký časy, když si její manžel strčil brokovnici do pusy a nechal jí na krku tři malý děti a hromadu dluhů, a tak dokázala ocenit ty snadný.

Na rozdíl od nás všech.

„Nemáte vůbec zač, ale já už musím běžet. Na shledanou!“ volal jsem za sebou a neubráníl se úsměvu. Kolik sobeckosti může být v dobrém skutku...

Konečně jsem se nadechl čerstvého vzduchu. Jo, tohle jsem na podzimu uměl ocenit. Chladnej vzduch na tváři člověka probral stokrát líp než instantní kafe z automatu nebo sofistikovaná káva z praženejch kolumbijskejch zrn. Ostatně, zas takovej rozdíl mezi nimi nebyl — oboje mělo kofein a nedalo se pít.

Vyrazil jsem podél stadionu Bohemky a snažil se došlapovat zlehka, protože jsem měl z polobotek chronický puchýře. Cítil jsem se v těchhle hadrech nesvůj, všechno mě kousalo a škrtilo. Nechápu, proč musí být slušný